

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Η "ΑΝΤΙΓΟΝΗ,"

Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς εἶνε ἀνάγκη νὰ γραφῆ μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Τὸ θέατρον τὸ ἀξιόπυρρον εἶτι κατέχει τὰ σκηνικά, κάθε θεατρικῆς καὶ πνευματικῆς κινήσεως εἰς τὸν τόπον αὐτόν, εἰς τὸν ἀπολογισμὸν του κατὰ τὴν λήξαν θεατρικὴν περίοδον δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ οὔτε ἔργα ἀξία λόγου, οὔτε ἐπιτυχίας τοιαύτας τὰς ὁποίας ἀνέμενε τὸ θεατριζόμενον κοινὸν ἀπὸ τὴν πρώτῃν γυναικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου. Μετὰ τὰ Ἰνσηγιενῆ θεατρικὰ κατασκευάσματα ὅπως ὁ «Καράγκιόζης», τὸ «Ψέμμα» καὶ τὸ «Πουλὶ τῆς Νύχτας», τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου ἐκράτησε εἰς σειρὰν παραστάσεων τὸ «Καπόνι» μιὰ χονδροειδῆ καὶ σόκιν φάρσα ἢ ὁποία τὸ μόνον καλὸν ποῦ ἐνεφάνισεν ἦτο τὸ παίξιμο τοῦ κ. Λογοθετίδου τὸ ὅποιον κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ἦτο ἀψογον. Κατὰ τὰς ἐκπνοὰς δὲ τῆς περιόδου, ἐδόθη ὁ «Οἰδίπους» ὡς τιμητικὴ τοῦ κ. Ροζάν, ὁ «Ἀμλέτος» ὡς τιμητικὴ τοῦ κ. Μυράτ καὶ ἡ «Ἀντιγόνη» ὡς τιμητικὴ τῆς κ. Μαρίας Κοτοπούλη. Αὐτὴ περίπου ἦτο ἡ ἐξάμηνος θεατρικὴ ἐργασία τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη, πενιχρὰ εἰς τὴν ἀπόδοσιν καλῶν ἔργων καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν ρόλων.

Ἄλλ' εἰτι ἐκρίθη ἀκατανόητον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ θεάτρου ἦτο ἡ προτίμησις τῆς κ. Κοτοπούλη νὰ ἐμφανισθῆ ὡς Ἀντιγόνη κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς τιμητικῆς τῆς. Ὁ ρόλος τῆς Ἀντιγόνης δὲν προσέδωκε τίποτε, μὰ ἀπολύτως τίποτε εἰς τὸ δραματικὸν ρεπερτόριόν τῆς, ὁ διανοούμενος κόσμος ἀνέμενε νὰ τὴν ἴδῃ εἰς τὴν «Λαίδην Μάκθεθ» παραμένει δὲ ἀνεξήγητον πῶς κατόπιν τῶσων μελετῶν, τῶσων παραγγελιῶν σκηρικῶν καὶ τῶσων ἄλλων ἐτοιμασιῶν, τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐματαιώθη ὁ «Μάκθεθ». Ἡ δουρῆσα καὶ δημοσιευθεῖσα ἐξήγησις εἰτι ἐβράδυναν νὰ ἔλθουν τὰ σκηρικά, δὲν εἶνε ἀκριβῆ· αὐτὸ τὸ βεβαιῶ μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον. Ὅπωςδὴποτε ἡ «Ἀντιγόνη» ἢ ὁποία ἐδόθη, δὲν ἰκανοποίησε τὰς μεγάλας δραματικὰς ἀξιώσεις τὰς ὁποίας εἶχε τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἀπὸ τὴν κ. Μαρίαν Κοτοπούλη, τὴν ἀναμνησθητῆτως μοναδικὴν τραγωδὸν μας.

Ἐὰν ὅμως δὲν ἐκέρδισε τίποτε ἡ πρωταγωνίστρια εἰς τὸν ρόλον τῆς «Ἀντιγόνης» μὰ ἐνεφάνισεν τοιοῦτον νέον ἡθοποιὸν τὸν κ. Ρουτήρην ὁ ὅποιος εἰς τὸν ρόλον τοῦ Αἴμονος — υἱοῦ τοῦ Κρέωντος, ἀπέσπασε ζωνηράς ἐπευφημίας. Ὅρατος ὡς ἐμφάνισις μετρημένος εἰς τὰς σκηρικὰς του κινήσεις, μὲ διαυγῆ καὶ κρυσταλλένια ἀπαγγελίαν κατέδειξεν εἰτι θὰ ἐκτυλιχθῆ εἰς τραγωδὸν πρώτης γραμμῆς καὶ διὰ τοῦτο τὸ κοινὸν τὸν ἀνεκάλεσεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τὸν ἐπευφήμισεν ἐνθουσιωδῶς. Ὁ κ. Ροζάν ὡς Κρέων δὲν προσέθεσε πολλὰ πράγματα εἰς τὸν ρόλον αὐτόν. Μὰς ἐνεθύμισε εἰς τὰς τελευταίας σκηνὰς τῆς ἀπογνώσεως καὶ τοῦ σπαραγμοῦ, τὸν «Οἰδίποδα» περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψα πρότινος εὐφύμως. Ὁφείλω ὅμως νὰ παρατηρήσω εἰς τὸν δυνατὸν πρωταγωνιστὴν εἰτι ἡ ἀπαγγελία τῶν στίχων ἐνεῖχε κάποιο πλατάρισμα τὸ ὅποιον ἡδύκει καὶ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀπόδοσιν μέχρι τοῦ σημείου μάλιστα, εἰς πολλὰς περιόδους νὰ καθίστανται οἱ στίχοι ἀκατανόητοι.

Ἡ κ. Φωτεινὴ Λούη ὡς Ἰρμήνη ὁμαλή, ἀσυγκίνητος καὶ πρωτοτύπως ἀδιάφορος δι' ἄλλα περὶ αὐτὴν συνέβαινον.

Ἐφρόντισεν ἰδιαιτέρως ὅπως τὰ πέδιλα τῆς δικασθῆθουν μὲ ὑψηλότερο τακουνάκι, διὰ τὴν σκηρικὴν καὶ τὴν εὐθρογραμμίαν καὶ αἰσθητικὴν. Ὁ χορὸς τῶν Ἑλλήνων περιούτων πολιτῶν ὀλιγαριθμὸς. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀπαρτολόγηθουν μερικοὶ κομπάρσοι; Ὁ καλλίτερος ὄλων ὁ κ. Βέλιμος ὅστις ἀπέδειξεν εἰτι στέκεται ἐξαιρετικῶς καλὰ εἰς τὴν τραγωδίαν. Ἄλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν ὅλοι οἱ Ἑθναῖοι πολῖται νὰ φοροῦν πέδιλα; Διὰ τὴν αὐτὴν τὸ μωσαϊκόν, ἄλλοι νὰ φοροῦν πέδιλα, ἄλλοι παντοφλες καὶ ἄλλοι νὰ ἐμφανισθῶν ξυπόλυτοι;

Ὁ κ. Βολάνης ὡς Τειρεσίαις ἀντάξιος τοῦ ρόλου του. Ἐξελίσσεται εἰς ἓνα πρώτης τάξεως πατρονόμπιλε τοῦ θεάτρου μας, δικαιοτάτα δὲ ἀπέσπασε τὰ χειροκροτήματα. Ἡ μετάφρασις τῆς «Ἀντιγόνης» ὁμαλή, παραστατικὴ καὶ πιστωτάτη, ἀπέδωκεν ὅλην τὴν ψυχὴν τοῦ Σοφοκλείου μεγαλοεργήματος.

Ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ κ. Ἀμπελᾶς διὰ τὴν σκηνογραφίαν τοῦ ἔργου. Τὰ ἀνάκτορα τῶν Λαδβακιδῶν τέλεια ὅπο πᾶσαν ἐποψίν, τὸ δὲ μοντάρισμα τῶν Ἀνακταρικῶν προπυλαίων καὶ τὸ φόντο τῆς ὄλης σκηνογραφίας μὲ τὰς διαφόρους ἐναλλαγὰς τοῦ φωτισμοῦ, προσέδωκαν ὅλο τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρχαίας Τραγωδίας.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ